

Xiular(ALDC, III, 608. *Xiular*)

El llat. SIBILARE és l'origen de *siular*, amb vocalització de la B implòsiva (< SIBILARE, com *taula* < TAB`LA); és la forma més antiga (s. XIII), mentre que la var. palatalitzada *xiular* (o, amb africació, *txiular*) és posterior: des del s. XV en trobem testimonis, però, en segles successius, alternant les dues formes (per ex., Lacavalleria, 1696) fins que assistim a l'estabilització de les dues isoglosses: *siular*, que perviu a les Illes, l'Alguer (der. *siuletar* [siwret'a] 85, format sobre *siulet*; *fer el siulet* 85), la Franja i punts de la costa del cat. central, i *xiular*/*txiular*, aquesta amb la var.

txular (*xular* 103), potser a partir del diftong creixent [tʃjul'ar] 115, 157, 161, 187, amb absorció de la [j] en la consonant palatal (com val. *relitjó*, *relitxó* < *religió*), potser per influència de *txuflar* (< *SUFILARE, var. de SIFILARE); *txullar* 117, 125 presenta assimilació de la *l* a la palatal. Com a formes secundàries s'han enregistrat els onomatopeics *piular* 118 i *pitarr* 78, 189, aquest manllevat al cast. Són normatius *xiular*, des del DG₁, 1932, i *siular*, des del DIEC₁, 1995.

